

Ramona Miza

Cristina Mureșan-Toth

Povestea Zânei Papiotei

Editura Nomina

Cândva, nu foarte departe de zilele noastre, trăia o tânără zână croitoreasă. Zâna Papiotă și cei doi copii ai săi locuiau într-o veche căsuță de lemn.

Toată ziua alergau poznașii de colo-colo, iar zâna bună avea grijă să nu le lipsească nici plăcinta aburindă, nici poveștile de seară.

După ce zânatecii năzdrăvani ajungeau în lumea viselor, abia atunci începea Zâna Papiotă treaba adevărată. Unii ar fi spus că are mâini fermecate, altfel nu își explicau cum putea face atâtea minunății într-un timp atât de scurt.

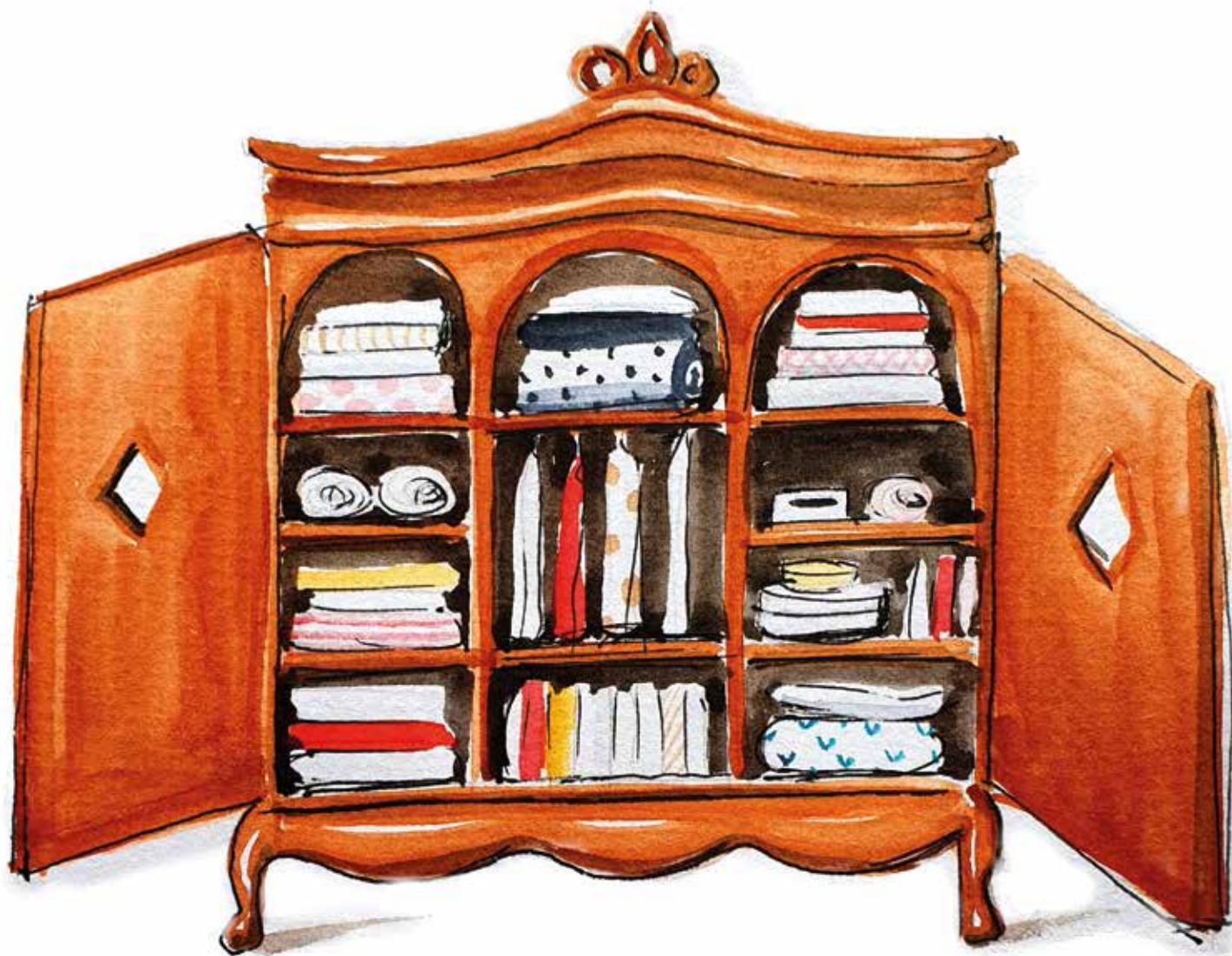

Azi dădea gata un palton din catifea roșie, cu fir de aur, mâine începea să croiască o rochie lungă de bal, suflată cu praf de stele. În a treia seară, Zâna Papiotă cosea de zor un pardesiu pentru însuși Zeul Soare.

Da, ați auzit bine! Chiar și Lui i se mai face frig uneori...

Nimeni nu văzuse vreodată atelierul zânei și toți se întrebau de unde făcea rost de așa minunății.

Umbla vorba prin târg că ar fi lucrat chiar la Palat, unde însuși Împăratul îi aducea toate cele trebuincioase. Alții șușoteau că ar fi fost fiica unui vestit negustor de danteluri.

Erau și zile în care clientul nu era mulțumit ori o dojenă, iar ea se întrista și atunci magia nu-i mai ieșea.

Raftul fermecat nu se mai iveaua, iar zâna era nevoită să croiască rochii din materiale obișnuite.

